

Det indre marked, varenes frie bevægelighed og hele samhandelen i Europa er for os noget uhyre væsentligt, som vi skal værne om.

Vi har i Venstre tillid til, at regeringen har gjort og fremdeles vil lægge det pres på Frankrig, som man kan og bør i denne sag, via det politiske samarbejde i EU og via regeringens diplomatiske kanaler.

Hvad den menige danske forbruger vil lægge af pres på franske producenter, afgør den danske forbruger med sit indkøbsvalg. Det er forbrugernes frie valg, og her kan en sådan eventuel folkelig opinion lade sig manifestere. Det har vi ingen indflydelse på, og det skal vi heller ikke have.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Når hr. Kent Kirk kommer ind på det juridiske, kommer jeg til at mindes tidligere statsminister Anker Jørgensens ord, da vi i sin tid diskuterede atomvåben og der også var nogle, der kom ind på juristerier. Så sagde Anker Jørgensen: Her må juraven vige!

Efter min opfattelse er det altså sådan med atomvåben, at de ikke kan underordnes det indre markeds regler.

Vi må ikke føre vores egen miljøpolitik her i landet. Det forhindrer det indre marked. Og nu må vi altså heller ikke føre udenrigspolitik. Det er også forbudt i det indre marked.

Det er jo illustrativt til belysning af, hvordan magtforholdene er i EU, hvis hr. Kent Kirk ellers har ret, for han mener jo, at man skal stoppe det via EU. Men jeg erindrer nu ikke nogen særlig markant støtte fra Det Konservative Folkeparti. Da vi arbejdede for, at man skulle anlægge sag ved EF-Domstolen – det var faktisk Enhedslisten, der foreslog det – var der et markant fravær af støtte fra ikke mindst Det Konservative Folkeparti, sådan som jeg erindrer det. Og jeg kan huske, at Venstre i hvert fald meget kraftigt overvejede tanken om at sige ja tak til det franske tilbud om at komme ind under den franske atomparaply. Det Konservative Folkepartis ordfører var den ene dag for det, men så kom hr. Kent Kirk hjem, og så trak man lidt i land, men man var nok lidt langt ude dér.

Så jeg tror, man skulle besinde sig lidt og så svare på mit spørgsmål: Vil man være med til at anlægge en sag ved EF-Domstolen på grund af, at Frankrig ikke har overholdt reglerne, som det jo skal i forhold til Europa-Kommissionens tilsynsforpligtelse, når det gælder særlig farlige eksperimenter?

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Hr. Keld Albrechtsen, der er Unionstraktatens stærkeste vogter, burde jo vide, at der i den nuværende traktat ikke er mulighed for at anlægge nogen sag imod Frankrig. Så det, der er pointen og muligheden, er, at vi under den kommende regeringskonference får skabt en udenrigs- og sikkerhedspolitisk ramme, som vil gøre det muligt fremover at anlægge en sag ved domstolene, hvis et af medlemslandene f.eks. foretager atomprøvesprængninger. Det er dér, jeg appellerer til hr. Keld Albrechtsen og hans »store« parti om, at de vil støtte os, således at vi får styrket den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Så har vi redskaberne til at gå videre med.

Steen Gade (SF):

Man kan sige, at dette forslag kan bruges til en overvejelse om, hvorvidt vi gør det godt nok i forhold til Frankrig, og til at protestere imod de franske atomprøvesprængninger, og dér vil jeg så gøre tre typer bemærkninger:

Den ene går på det politiske. Dér synes jeg man kan mærke en utrolig slappen af. Efter min mening burde vi fra dansk side have fortsat den høje cigarføring fra dengang, da vi startede, hver gang franskmændene foretager en atomprøvesprængning, og det vil jeg sådan set gerne være med til at opfordre regeringen til at gøre, for det synes jeg der er brug for. Der sker jo en afslappelse, når en begivenhed gentager sig. Så falder man hen og siger, at det kan man alligevel ikke gøre noget ved. Det var det politiske, hvor jeg synes regeringen har sluppet af, og hvor jeg synes vi skulle følge en hårdere linje.

Det andet er så den politiske forbruger, som er gået i gang på dette område som på andre områder. Det anser jeg for at være noget spændende og noget nyt, som selvfølgelig ikke kan løse problemerne, men som er med til at gøre folk mere bevidste om, at deres egen adfærd også betyder noget.

Og så kommer det tredje, som jeg forstår at dette forslag mere handler om. Det er det offentlige i den rolle, hvor det køber ind. Her synes jeg, vi mangler noget om, hvordan man egentlig sikrer, at det offentlige foretager den slags overvejelser. Jeg er ikke overbevist om de metoder, der ligger i dette forslag, men jeg synes, det er en overvejelse værd at få tænkt igennem, hvordan man, når man sidder i en kommune eller i en statsinstitution eller i en bestyrelse for en